

Životní příběh paní Heleny

Paní Helena se narodila 21. července 1954 v Duchcově. Její rodiče tehdy žili v Litvínově, ale už po roce se celá rodina přestěhovala do Prahy, kde se postupně narodil její mladší bratr Antonín a po něm i Jaroslav. Dětství strávila v Praze 5, kde také navštěvovala základní školu.

Rodina ráda cestovala – měli vždy nějaké auto, a často mířili na chatu ve Skochovicích nebo podnikali výlety po okolí. Tatínek pracoval jako řidič trolejbusu a autobusu, maminka byla prodavačka, nejčastěji v potravinách.

Helena si vzpomíná na 12. duben 1961, kdy v rádiu slyšela o historickém letu Jurije Gagarina do vesmíru. V té době ještě neměli televizi. Když jí bylo 12 let, rodina se přestěhovala na samotu u Zlivi. Změna prostředí z rušné Prahy do přírody nebyla snadná, ale obklopená zvířaty – psy, kočkou, králíky a kozou – si nakonec zvykla.

Byla velmi sportovně nadaná, věnovala se atletice a stala se přebornicí Jihočeského kraje. Dne 21. srpna 1968, kdy jí bylo 14 let, se probudila do dne, který se zapsal do historie – začala okupace vojsky Varšavské smlouvy. Atmosféra byla těžká a pohled na tanky v ulicích byl děsivý. Tato doba výrazně ovlivnila její dospívání.

V patnácti letech prožila svou první platonickou lásku, která ji provázela ještě dlouhá léta. Po návratu do Prahy nastoupila do podniku Barvy a laky ve fakturaci a zároveň dálkově studovala ekonomickou školu. Začala se věnovat amatérskému divadlu a navštěvovala LŠU, kde hrála na bicí. Její láska k hudbě ji přivedla až ke studiu na Konzervatoři Jaroslava Ježka, kde se seznámila se svým budoucím manželem – profesorem korepetice.

V roce 1977 se vzali a brzy se jim narodily dvě dcery – Klára v lednu 1978 a Terezie v prosinci 1979. Být mámou pro ni bylo tím největším štěstím. Ačkoliv manželství po sedmi letech skončilo rozvodem, jejich cesty se později opět spojily, především díky hlubokému vztahu k dětem a později i k vnoučatům.

Po revoluci v roce 1989, která přinesla zásadní změny v celé společnosti, pracovala paní Helena jako chůva i jako prodavačka – obě zaměstnání ji naplňovala. Ve svých 52 letech využila příležitost a půl roku pracovala jako chůva v Londýně. Byla to pro ni obrovská životní zkušenost.

Po návratu do Česka se znovu sblížila se svým bývalým manželem a nastoupila jako asistentka učitelky do mateřské školy, kde pracovala osm let. I po odchodu do důchodu tam stále dochází, neboť práce s dětmi jí přináší radost. Získala řadu certifikátů a dál se aktivně zapojovala do vzdělávání.

Po smrti otce svých dcer se díky podpoře Terezky přestěhovala do domu s pečovatelskou službou v Cerhenicích, kde našla nový klidný domov. A co je pro ni obzvlášť důležité – může tam být se svým milovaným pejskem.

